

[Frode Jakobsen.]

klaring end den uhyggelige, at amerikanerne meget mod deres vilje skridt for skridt har ladet sig drive ud i en kamp mod flertallet af det vietnamesiske folk.

Vi hører til demokratierne. Vi står på demokratiernes side, men vi må spørge om, hvordan vi bedst kan tjene demokratiets sag. Det er ikke med våben, det er heller ikke med en moralsk støtte til en religionskrig, men snarere ved at holde hovedet koldt og bevare en vis grad af objektivitet. For der er en tendens til religionskrig. Vi kan blive enige om, at oprindelsen til den religionskrig er Stalins forbrydelser. Men det er jo ikke oprindelsen, der interesserer os, men forholdene i dag. Og her i Danmark er det jo heldigvis ikke et spørgsmål, om vi er for eller mod kommunisme. Ja, det er ikke engang et spørgsmål, om man er det, som man kalder „blød“ over for kommunisme eller „hård“, men udelukkende et spørgsmål om, hvordan man bedst bekæmper kommunisme.

Vi har ingen garanti for, at den kommunistiske revolution i Sydøstasien kan standses, men det afgørende er, at den våbenkamp, der føres, den hæmmer ikke den revolution, den fremmer den. For mig at se er der i dag kun tre muligheder: amerikanernes tilbagetog, sejr med anvendelse af hele den hvide mands overlegenhed, og så storkrig, som lettest bliver til atomkrig. De tre muligheder er ulykkelige, alle tre — også den militære sejr; den ville skabe et had uden lige til den hvide mand.

Man siger, at Vietcong ikke ville forhandle, men Vietcong, som man kalder det, har ikke haft et ærligt tilbud endnu, for det, man kalder betingelsesløse forhandlinger, det er jo forhandlinger på betingelse af, at amerikanernes krigsmål bliver opfyldt og Vietcongs krigsmål opgivet. For Sydvietnams uafhængighed, som det hedder så pænt, er jo kun en anden måde at sige Vietnams deling på. Et tilbagetog vil blive svært, det bliver bare sværere og sværere for hver måned, der går, og prestigetabet, som man vil undgå, bliver større og større. Man siger, at det ikke er nogen borgerkrig. Nej, det er i hvert fald nu på vej til at blive mere end en borgerkrig. De vældige amerikanske forstærkninger har kaldt betydelige

nordvietnamesiske styrker frem. Det næste skridt kan kun blive Kina eller Sovjet.

Man kan spørge, om vi kan gøre noget i den forbindelse. Vi kan ikke gøre store ting, men hvis vi lader os slå ud af det argument, at vi ikke kan gøre store ting, ja, så har vi fundet en god sovepude, for et land som Danmark kan aldrig gøre store ting. Men der er noget, som efter min mening tvinger os til at tale. Amerikanernes vigtigste argument er, at USA ikke kan svinge sit ord, så ville deres alliancer falde sammen. Amerikanerne mener, at de må slå videre i Vietnam, fordi NATO ellers ville vakle. Hvis vi mener noget andet, så er det vor pligt at sige det. Vi kan kvie os ved det. Vi skylder det amerikanske folk så meget. Men skylder man nogen noget, så skylder man vedkommende først og fremmest sandheden.

Jeg tror på oprigtigheden hos mange amerikanere med forestillinger om deres allieredes forventninger. Jeg tror, at det har drevet dem længere ud, end de havde drømt om, og derfor tror jeg på, at det ville gøre et indtryk, om deres allierede siger til dem, at den kamp styrker ikke sammenholdet omkring NATO, den svækker det sammenhold. Vi er et lille land, USA kan undvære os, men det samme rører sig i de fleste europæiske lande, måske i alle. Vi kunne måske give et skub.

Jeg ved, at udenrigsministeren mener, at man ikke skal råbe sin mening ud over tagene; han lægger mere vægt på diplomati bag lukkede døre. Jeg tror på, at begge dele har deres plads, at det ville være udmærket, om udenrigsministeren ville give udtryk for noget lignende, måske i forsigtigere vendinger, over for den amerikanske regering. Det har bare ingen virkning på det amerikanske folk, og jeg tror også, at en henvendelse til den amerikanske regering ville vinde i vægt, hvis det gøres klart, at det er alvor med vor bekymring, ja, med vor angst, ja, også med vor kritik over for det, der sker. Derfor har jeg ment, at det også bør siges her i folketinget og ikke bare af dem, der altid hakker på USA. Det er muligt, at amerikanerne ikke vil lytte meget til os, men Amerikas argument bliver tilbage: vore partnere i NATO o. s. v. Vi er et argument for USA, derfor har vi en pligt til at sige fra.